

cipspørgsmaal, saa ere vi ganske vist inde paa Principspørgsmaal. Saa siger jeg, at den, der kommer med en saadant Paragraf, som man ikke til nogen som helst Tid har kendt ved en Jærnbanelov, ham er det, der ypper Tretten, og saa skal han ogsaa tage Ansvaret for, at det ikke bliver til noget med denne Jærnbanelov. Men som sagt, den højtærede Minister stillede sig saaledes, at jeg ikke tror, man behøver at opgive alt Haab om at saa noget ud deraf. Der er ogsaa ærede Medlemmer baade her i Salen og i det andet Ting, som i Fjor udtalte sig saaledes, at vi vilde ikke have noget Princippryteri paa saadan en Smule Jærnbanelov, og der er derfor vedvarende godt Haab om, at det skal lykkes at redde denne lille Lov som en Brand ud af Jlden, maaste ogsaa Rysfbaneloven, som ikke er forelagt i dette Ting, men i det andet Ting denne Gang.

Maa jeg, uden at blande mig i den Diskussion, som er opstaaet mellem min ærede Sidemand (Knudsen) og den højtærede Minister, blot gøre den Bemærkning, at naar den højtærede Minister siger, at man ikke kunde paalægge Entreprenører alle mulige Vilkaar, saa er det dog givet, at man paalægger Entreprenører en hel Mængde ofte meget generende Vilkaar. Om man nu blandt dem paalagde Entreprenøren det Vilkaar, at han til enhver Tid skulde underkaste sig et Skøn af vedkommende Regeringsstilsynshavende, eventuelt den højtærede Indenrigsminister, et Skøn om, hvorvidt den Daglon, der bliver budt Arbejderne ved Jærnbaneanarbejde eller andet Statsarbejde, er passende, vil jeg dog henhjælle til den højtærede Minister, om han vilde betragte det Vilkaar som saa fuldstændig umuligt og ubilligt overfor Entreprenøren. Jeg ser meget vel, at det mulig vilde kunne fordyre Arbejdet noget for Staten. Entreprenører, som ikke have Udset til at kunne knibe Arbejdslønnen ned til det mindst mulige, fordi de vide, at de staa overfor en human Indenrigsminister, som maaste vilde holde dem Stangen og forhindre dem i saaledes at plyndre Arbejderne, ville maaste ikke komme med saa ubillige Vilkaar; men det er den samme Grund, som bevirker, at hæderlige Entreprenører, der ikke ville ind paa Svindel, hvorved man kan præstere Arbejdet billigt — schlecht und billig — jeg mener de respectable Entreprenører, som Staten overhovedet kan staa sig ved at have med at gøre, ville sige: Naar vi gøre Tilbud om dette Arbejde, saa maa De huske paa, at vi ikke ville være med til at drive Arbejdslønnen saalangt ned, at Arbejderne ikke kunne have en nogenlunde ordentlig Til-

værelse til dem og Familie, mens Arbejdet staaar paa. Saadanne Entreprenører staa jo ofte overfor samvittighedsløse Entreprenører, som have et ordentligt Greb paa at drive Arbejdslønnen ned, og derfor kunne underbyde deres honnerte Konkurrenter. Men naar Staten stillede et saadant Vilkaar, gør den ikke andet end sikre sig at saa med honnerte solide Entreprenører at gøre og bliver fri for dem, som søge at trykke Arbejdslønnen ned og formodentlig ogsaa narre Staten, hvor de kunne komme til det.

Th. Nielsen: Ja, det er ikke mange Bemærkninger, jeg skal fremkomme med nu. Jeg skal blot fremhæve, at det er ikke mig, der specielt har fundet paa, at dette er en overvejende lokal Bane; det er det samlede Jærnbaneudvalg her i Tinget, der har gentaget dette ikke een, men to Gange i sin Betænkning, og da Jærnbaneudvalget her jo saa at sige er staaende, idet det er de samme Medlemmer, der blive genvalgte, kan det ikke være et Ord, der er flydt i Pennen uden Eftertanke. Jeg skal gerne erkende, at jeg giver det min Tilslutning; jeg kan ikke se andet, end at Udvalget har væsentlig Ret i, at det er en Bane af overvejende lokal Betydning, ellers burde den jo ogsaa være fremkommen paa et langt tidligere Stadium. Det er ikke en Bane, der har Betydning for den gennemgaaende Trafik, saaledes som de fleste andre af vore Øbaner. Jeg kan altsaa godt for saa vidt gøre Udvalgets Dittring til min; thi jeg kan ikke se andet, end at den er rigtig. Det er imidlertid slet ikke, fordi jeg ønsker, at Tilskudet fra Kommunerne skal være større; men det er, for at man kan tage et lignende Hensyn til fremtidige Anlæg i Syddanmark og Jyn. Jeg vil endogsaa gentage, at jeg tror, man har gjort Uret ved adskillige af de jystfynske Baner, idet man har fordret for store Tilskud og overladt dem altsor meget til de private. Naar der blev givet 40,000 sidst ved Slagelse—Næstved Banen, kan der vel heller ikke siges noget til, at der forlanges det samme ved denne Bane. Jeg erkender iøvrigt, at saa vidt jeg kan se, opfordrer den finansielle Status ikke til, at man gaar til Statslaan, sammenlignet med de Anlæg, der have fundet Sted lige siden 1866. Statslaan have ganske vist tidligere fundet Sted, nemlig ved de jystfynske Statsbaner, men da var den finansielle Status ogsaa meget riige. Det er altsaa i den Forstand ikke helt nyt, men det er dog ikke slet siden 1866, da Statskassens Stilling har været bedre, og derfor er der ogsaa — det er den samme Opfattelse, jeg gjorde gældende i Fjor — ingen Grund til at gaa til Statslaan nu.